

ТЎЛҚИН

НАЗМ ГУЛШАНИ

СОЧИЛГАН СИРЛАР

(Шеърлар, қўшиқлар)

Тошкент
«Ёзувчи» нашриёти

Тўлқин.

Сочилган сирлар: Шеърлар, қўшиқлар.— Т.: Ёзувчи, 1995.— 32 б.— (Назм гулшани).

Одамзод яхшилик ва эзгулик истаб яшаса, ўзига ҳам яхшилик ва эзгулик қайтиб келаверади. Шу маънода шоир Тўлқиннинг ҳаётнинг лаззат ва машаққатлари, яшамоқдан мақсад ва келажак умиди ҳақдаги ҳамда сирли севгининг камалак ранглари, тасвирлари Сиз, азиз, қилни қирқ ёрувчи шеърхонларни бефарқ қолдирмао деган ниятдамиз.

Ўз2

Т 47026020202—04 режага қўшимча — 1996
М 362 (04) — 96

ISBN 5—8255—0305—6

© Тўлқин, «Ёзувчи» нашриёти, 1996 йил.

КЕЛ, ЕР

Сен севган сойнинг суви,
Ҳар ошиқнинг орзуси.
Оқади тўлиб-тўлиб,
Соғиндим сени, кел, ёр,
Ой бўлиб, ойдин бўлиб.

Осмон тиниқ, беғубор,
Бағрида чексизлик бор.
Ўзига чорлар кулиб,
Кел, кўзингга кўнгил зор,
Ой бўлиб, ойдин бўлиб.

Севги асл бир гулдир,
Лов-лов ёнган кўнгилдир.
Қолмасин десанг сўлиб,
Кел-кел, дилдор, кел, дилдор,
Ой бўлиб, ойдин бўлиб.

ОШИҚ ИГИТ ҚУШИҒИ

Эркам, қовоқ уйма зинҳор,
Кулиб, яйраб келгил бир бор.
Ишқ боғида сен бир шоҳсан,
Мен ғарибман, мен бир гадо!

Ял-ял яшнаб юр ёнимда,
Севги оқар гар қонимда.
Сен — тўлин ой, сен — чўғ қуёш,
Мен ишқингда бўлган адо.

Юрагимни анжир қилиб,
Сен сочингни занжир қилиб,
Мени боғлаб олган ўзинг,
Дея қалбим берар садо.

Севги — орзу, эркин нафас,
Учрашувга бир бор кел, бас,
Кўзларингга тўйиб боқиш
Тўлқинингга чин муддао!

ШИРИН СЎЗ ОДАМЛАР

Ҳаёт ширин ўтса, яшагинг келар,
Ҳар куннинг бир завқи ҳар дилга тўлсин.
Азизим, бошингда қуёшинг кулар,
Эзгулик дилингда ҳамроҳинг бўлсин!

Дунёда учраган ҳар яхши — дўстим,
Йўлимда чин ҳамроҳ чақнаб турган кўз.
Ҳеч ким ҳам дунёга бўлолмас устун,
Лекин мангу эрур битта ширин сўз.

Ширин сўз одамлар сафида яшаб,
Оламга тинчлигу яхшилик тилай.
Ҳар дилга бир оғиз ширин сўз ташаб,
Дегайман:
— Одамлар, қулингиз бўлай!

ҚИЗ СЕВГИСИ

Севги боғи — ишқ саройи
Ланг очилган иккимизга.
Бу дунёнинг бор чиройи
Ҳавас қилар севгимизга.

Турли-туман гул кўп боғда,
Гуллар ичра танҳо гулман.
Бўлай доним бир ардоқла,
Сенга севги, сенга дилман.

Сенга очиқ кенг қулочим,
Бегонани ўтказмасман,
Вафодорим, сени сочим
Билан боғлаб кетказмасман.

Қалбим жодир шу қўшиққа,
Уни сенга қолдираман.
Юрагингни лаққа чўғга
Ташлаб, эркам, ёндираман.

Нақорат:

Бу дунёнинг бор чиройи —
Севги боғи — ишқ саройи.

ЯХШИЛИК ҚИЛ

(Қўшиқ)

Дунёнинг бор бойлиги яхшилик ичра жамдир,
Қанча яхшилик бўлса, одамга шунча камдир.
Яхшилик унутилса, ҳар кўнгилга бир ғамдир,
Яхшиликни тилаган олижаноб одамдир.
Дунёнинг бор бойлиги яхшилик ичра жамдир.

Яхшиларга эргашиб яхшилик қил, болажон,
Яхшиликни ўзингга доним қарз бил, болажон.
Яхшилик қилсанг агар, яйрайди дил, болажон,
Яхшилик билан яйрар жонажон эл, болажон.
Яхшиларга эргашиб, яхшилик қил, болажон.

Утган ҳар бир кунларнинг саодати яхшилик,
Эртанинг соғинчи-ю салобати яхшилик.
Пок яшашнинг покиза чин одати яхшилик,
Ҳар бир инсон умрининг суянч бахти яхшилик,
Шоир Тўлқин дилида қувонч — аҳди яхшилик.

ЭСЛАНУР

Бу дунёда одамларнинг яхши иши эсланур,
Яхши ишни қилган ҳар бир яхши киши эсланур.
Ҳаёт эса ўтаверар тиним билмай зарра ҳам,
Ҳамманинг ҳам турмушида бир юмуши эсланур.
Бобо деҳқон боғни кезиб, чўпон адир-яйловни,
Юз йилдан бир йилига тенг турмуши эсланур.
Покиза зот умр бўйи пок ишларни қилади,
Элда покнинг поклиги-ю, ақли-ҳуши эсланур.
Қимдир армон билан яшар армонли бу дунёда,
Армонлари, орзулари, ширин туши эсланур.
Бешафқатдир бу чўнг ҳаёт, кўп нарсани ўчирар,
Ширин дамлар унутилиб, оҳ уриши эсланур.
Йўл юрганнинг йўли қолур, сув очганнинг ариғи,
Одамларнинг келажак деб уй қуриши эсланур.
Шоир Тўлқин унутма ҳеч, шонрдан ширин сўзи,
Давраларда суҳбати-ю, шеър ўқиши эсланур.
Йиллар ўтиб ҳар одамнинг яхши иши эсланур,
Яхши ишни қилган ҳар бир яхши киши эсланур.

КЕРАКМАС

Бўлмаса гар ёнда жонон, бу ширин жон керакмас,
Сирларимни сирлашув йўқ, ҳар азиз он керакмас.
Севги нондай азиз эрур, кўзларингга сурт уни,
Кўзларингга суртмасанг гар, сенга бу нон керакмас.
Сенсиз ўлдим, деганларнинг ёлғон экан биродар,
Асли ёлғон бу дунёда яна ёлғон керакмас.
Ишқ чўққиси — борса келмас деб аталган чексизлик,
Ишқ осмони тубсизликдир, ўзга осмон керакмас.
Севдингми, бас, эй Тўлқино, шунинг ўзи улкан бахт,
Энди ўзга юксаклигу ва ўзга шон керакмас.

САККИЗЛИКЛАР

Муҳаббат ҳеч кимни алдаган эмас,
Ким севиб яшаса муродга етсин.
Гар бир бор янглишиб қадам қўйса, бас,
Бу улкан даргоҳдан бош олиб кетсин!
Ишқ шундай қил кўприк, ҳар ошиқ билса,
Ундан ҳар ким тоза қалб билан ўтсин.
Ва лекин ким унга хиёнат қилса,
Албатта севгининг уволи тутсин!

II

Бемақсад отилган ўқ, чўнг ҳаётда кўп ёмон,
Кўнгили оғритар ҳар сўз — ёмон ичра хўп ёмон.
Ҳаммасидан ҳам дўстим, баъзи инсон қўлида
Дилларни тимдалаган нозиккина чўп ёмон.
Манманлик, субутсизлик, пала-партиш иш ёмон,
Сочларга қиров сочган беҳуда ташвиш ёмон.
Ҳеч кимнинг косасини оқартирмас дунёда —
«Ҳар балога учра!» деб айтилган қарғиш ёмон.

III

Сен ҳаётни севсанг, кўзингга
Кўринади доимо чўғдай.
Бил, не қилсанг, қайтар ўзингга
Буғдой эксанг, ўрасан буғдой.
Гоҳ топталар муқаддас туйғу,
Ҳар бир кунинг бўлавермас хуш.
Бу дунёда яшаяпмиз
У дунёни кўраяпмиз туш...

IV

Одамлар бор — дунёга устун
Бўлмоқликни қиларлар ният.
Аммо ҳар бир умр ҳам бир кун
Яқунланиб, тугайди ҳаёт.
Тўйиб-тўйиб яшай дер одам,
Ҳеч ким кетиш учун келмаган,
Лекин билки, омонат олам
Ҳеч кимга ҳам вафо қилмаган.

ТУРТ ТУРТЛИК

1.

Ташвишу қувонч ўтди битта бошимни ўраб,
Каминадан ҳар куним ҳақу — ҳуқуқан сўраб.
Кун кўрдим, бошга ёққан қорларни ўзим кураб,
Минг шукур, кимларгадир турган эканман яраб!

2.

Ҳаёт шундай ҳазина, такрор битиб боради,
Ҳаммани бир сеҳрлаб, маҳкам тутиб боради.
Аммо ҳар бир юракда қолдириб яккаш армон,
Сени, мени... бирма-бир ташлаб кетиб боради.

3.

Дўсту-ёр даврасида ҳаммага тенг ҳуш бўлай,
Кўзни бир зумга юминг, армонли бир туш бўлай.
Розидирман, қўлимга тутинг бир қадаҳ шароб,
Орзулар қанотида камина сарҳуш бўлай!

4.

Тубсиз ҳаёт бағрида қуёш зиёси қолди,
Тиниқ осмон, дала-қир, анҳор, дарёси қолди. :
Азиз одамлар учун улкан ҳаётнинг барча —
Кўрку чиройи ҳамда бойлик — дунёси қолди.

БАХТ УЙИ ОЛДИДАГИ ХАЁЛЛАР

Қувонч билан ўгаман шу уй остонасидан,
Оламнинг кўрк — чиройи шу ерда бўлгандир
жам.

Бувижон неваранинг ўпар пешонасидан,
Эзгу тилаги битта:
— Бахтли бўлинглар, болам!

Келинчак оқ кўйлақда, оппоқ шойи рўмоли,
Оппоқ билакларида куёв боланинг қўли.
Шу уйда тугилмоқда бир умрлик иқболи,
Муҳрланиб яралар ҳаётдаги чин йўли.

Беқасам тўнни кийиб, белбоғни маҳкам боғлаб,¹
Кечаги шўх болакай бугун куёв бўлибди.
Дилида суюк ёри, келинчакни ардоқлаб,
Чўнг ҳаёт деб аталган остонада турибди.

Келин теварагини дугоналар ўрайди,
Бирини биридан гўзал — ишқ боғида гулдаста.
Ҳамма бу икки ёшга мангу бахтни сўрайди,
Икки ошнқ аҳлига бутун олам ҳавасда!

Бўйдоқлар рўйхатидан бугун ўчган укам, сен —
Қалбингдаги оловни тишларингда тишлаб қол.
Фақатгина бир марта толе қуши келар кун,
Келин бўлган сингил сен, уни маҳкам ушлаб ол.

Куёв укам белбоғни тортиброқ боғла энди,
Бугундан эътиборан сен ҳам азиз отасан.
Турмуш дея аталган аравани, гал келди,
Энди ўзинг тортасан!

Бугун муҳаббат тўйи, ҳеч ким четда қолмасин,
Тўйга таклиф этади келину куёв укам.
Туғилмоқда янги бир онла, энди бугун —
Дўсту, қариндош-уруғ — Ўзбекистон бўлар жам.

...Ўтганимда бахт уйин азиз остонасидан,
Хаёлимда жонланар мангулик ишқий олам.
Қуёш келин — куёвнинг ўпар пешонасидан,
Тилаги яна ўша:

— Бахтли бўлинглар, болам! :

Ўзлигингни кўрсатгай, ошнам,
Шамдай ёниб нур берсин кўнгил.
Иш юришиб, юришмаса ҳам,
Номардларга муҳтож бўлмагил!

Тонг отади, кеч бўлар яна,
Юрагингда бир тутам севинч.
Туга, майли, ёна ва ёна
Лек номардга ялинмагил ҳеч!

Кунлар беҳад тезкор — чопағон,
Гўзал ўтсин десанг турмушинг,
Сенга яқин юрмасин ёмон,
Номардларга қолмасин ишинг...

ЁЛҒОН ЭКАН,

Кўҳна дунё ҳаммага тенг берилган бир инсон экан,
Унда ёниб, унда куйган инсон экан, инсон экан.
Ҳар бир умр киприкдаги томчи ёшдан омонатдир,
Кун ўтказиш кимга қийин, кимга эса осон экан.
Умр йўли олис кўча ундан ўтар шўҳи-гадо,
Қил кўприқдан омон ўтган зотнинг кўнгли осмон экан,
Одамларга керак бўлиб турсанг, сафга қўшадилар,
Пешонаси шўр кимса дер: «Бу шундайин замон экан»,
Бор бўлсанг гар-қайишарлар, бериб турсанг берадилар,
Агар қўлинг қисқа бўлса, бу дунёда ёмон экан.
Умид-билан ҳамма бир бор келаверар, кетаверар,
Ризқинг бугун палов бўлса, эртанги кун ёвғон экан.
Ҳаёт номли аравага қўшилганмиз, билгил Тўлқин,
Ҳар бир кунинг ғаниматдир, қолганлари ёлғон экан.

ЭСЛА МЕНИ

Мен ҳам бир кун кетарман ширин ҳаётни ташлаб,
Сўнг сен мени эсларсан кўзларингни бир ёшлаб.
Ҳаёт шундай: боримни сенга ташлаб кетаман,
Эсласанг бас, бир бора кўз ўнгингдан ўтаман.
Ширин ўй-ширин ҳаёл бўлиб қолурман санга,
Эсласанг муз қалбинга ёқуб қўйгум аланга.
Юпанчинг бўлиб бошинг узра келаман бир бор:
Бошингга ташвиш тушса, мени эслагил, дилдор,
Ҳаётда адашиш кўп, адашсанг эсла мени —
Нур тўла манзилларга бошлаб кетаман сени!
Унутма бошингга бахт қуши қўнган чоғда ҳам,
Бир зум эсласанг мени, мангу бўламан ҳамдам.
Ким ҳам ўлишни истар, Тўлқин яшар, севар, бас,
Фақат унутмангиз деб, эслатиб қўйдим, холос.

* * *

Муштдек қалбим ҳаммага тенг бир ният тилар,
Меҳр номли улкан сўзни дилимга ўйдим.
Аммо қоплаб олгач бошим қора булутлар,
Оташ тўла зиёларга ишонмай қўйдим.

Умр ўтар кўзни очиб юмгунга қадар,
Ширин ўтган кунларимни соғиндим, суйдим.
Аммо ҳаёт сирли сандиқ, жумбоқ нақадар,
Дарё бўйда дарёларга ишонмай қўйдим.

Иўлларимда қолиб кетди мунгли кунларим,
Ишондим мен, ишончларга доимо тўйдим.
Мен дунёни тарк этганда қолур унларим:
— Дунё ичра дунёларга ишонмай қўйдим.

БУРЧ ҲАҚИДА ШЕЪР

Азизлар, дунёда ҳамма ҳам бир бор
Яшайди, лек қолур меҳрга ташна.
Унга шу қувончни бахш этмоқ учун
Ҳаммамиз баробар бурчлимиз, ошна!

Бу олам биллурдай тиниқ ва тоза,
Ҳар одам интилар юқмасин деб гард.
Фақат бунинг учун фидойи бўлиб,
Ҳамма ўз бурчини бажариши шарт.

Боболар авайлаб суюк ҳаётни,
Бизларнинг қўлларга топширгани рост.
Энди гал бизларга, келажак учун
Уни шундай элтиш бурчимиз, холос.

Унутма, беш қўлни оғзингга тиқсанг,
Ишонч ҳам ўлади, орзу-умид пуч.
Фақат ўзим бўлай деб яшаса ким —
Оёқлар остида топталади бурч.

Имони бут одам ҳар бир кунига
Шукр деб, Оллоҳга қилади таъзим.
Лек ҳаёт кўнгилдай ўтиши учун
Ҳар бир зот ўз бурчини билиши лозим!

Ҳамма тенг — оила тинч бўлсин, деймиз,
Ҳар ўзбек қалбида ирода кучли.
Ҳеч ким бир-бирига муҳтожмас, фақат
Меҳр — оқибатда қарздор ва бурчли!

Йиқилган одамни турғизиб қўйиб,
Бир бора ташнага сув тутиб кўр-чи,
Шунда кўнгил равшан, ишлар юришар,
Ёдда тут, дўст кўнглини олмоқ дўст бурчи!

Тарқоқ яшамайди ҳаётда инсон,
Қўлни қўлга берар, бирликдадир куч.
Ҳамма эли учун ёниб яшаса,
Ҳамманинг юрт учун хизмати — бу бурч!
Гар бугун елкага офтоб ҳам тегиб,
Бошидан сочилса ҳовуч-ҳовуч нур.
Шу офтоб, шу нурнинг қадрига етиб,
Яшамоқ бизларнинг бурчимиз эрур!

Барчага баробар чиройли ҳаёт
Ва нурли истиқбол қилгуси ато,
Одамлар, бурчингиз унутмай ҳамда
Умид, ишонч билан яшаркансиз то!

ДУНЕ

Умрлар жуда тез ўтиб кетурлар,
Чақмоқ чаққандайин бўлади гўё.
Мақсадга ким етмас, кимлар етурлар,
Бу қайтар дунёдур, бу қайтар дунё,

Кунлар ортга қайтмай ўтиб боради,
Ою йиллар ўтар боқмайин қиё.
Гоҳо аямай ҳеч бошинг ёради,
Бу қайтар дунёдир, бу қайтар дунё.

Меҳр ҳам, қаҳр ҳам бир томчи холос,
Бир томчи кўзингда порлаган зиё.
Бугунинг ширину, эртанг муқаддас,
Бу қайтар дунёдир, бу қайтар дунё.

Нега шошиласан, дўстим, оббо, сен,
Кунлар оқиб турган бетиним дарё.
Кеча бола эдинг, бугун бобосан,
Бу қайтар дунёдир, бу қайтар дунё.

Ока бўл, ука бўл, бўл ҳақиқий дўст,
Кўнгил оғритай деб ўйлама асло.
Ҳаёт ўтаверар тўкис, каму-кўст,
Ва лекин унутма, бу қайтар дунё!

СУРОВ

Ҳар бир куним ўтиб борар чақмоқдек тез,
Ортада қолди болалигим берган садо.
Дейман, тезкор йиллар ташлаб кетгани кез:
— Паноҳингда ўзинг сақла, қодир Худо!

Йиллар менинг пешонамни гижимлади,
Бошим узра опоқ-опоқ қиров сочиб.
Мен минган от олис чопиб гижинглади,
Қўз илғамас уфқларга кўкрак очиб.

Асли ичиб турган чойим совиган йўқ,
Пиёлам ҳам эндигина бўлди ярим.
Умрим эса ўтиб борар — отилган ўқ,
Марҳаматинг аямагил, Оллоҳ — карим.

Кундуз ва тун галма галдан яшар экан,
Гоҳда ярим йўлда қолиб кетди ният.
Ҳамма ҳам ўз орзуйимга етай деркан,
Ўша — ўша давом этар эди ҳаёт.

Оллоҳ, сендан сўровим шу: ҳамманинг тенг —
Насибаси бут бўлсину, ичсин, есин.
Ғарибларга дунё бўлсин кўнглидай кенг,
Камбағалнинг кўкрагига шамол тегсин!

Аммо кимга йўқ, кимгадир барчаси шай,
Эзгуликлар бўлинмаган тенг қилиб ҳеч.
— Дўстга зору душманга ҳор бўлмай яшай,—
Деб ёлборар ҳар бир инсон эртаю-кеч.

Бу дунёда ягона сен — танҳо улкан,
Ҳар бандангда мурувватинг қудрати бор.
Чўнг денгизда ҳар бир умр митти елкан,
Елканларни чайқатмагил, Парвардигор.

Қосаси ҳеч оқармаган зотлар ҳам бор,¹
Улар яшар кулбаларга ташлаб кет нур.
Билсанг, улар аламини тўкмас зинҳор,
Яшайверар берганинга қилиб шукур!

Гуноҳқор бир бандангдирман, ўзинг кечир,
Яшар экан юрагимда чин муддао —
Бу ҳаётда оби-замзам сувин ичир,
Каминага бир чимдим бахт қилгил ато.

Яшар экан умид билан ҳар бир кўнгил,
Умид билан тирик экан ҳаётда то —
Умидининг чироғини ўчирмагил,
Ўчирмагил, ўчирмагил қодир Худо!

ДИЛИМДА, ТИЛИМДА ОЛЛОҲИМ

Яшаш бозорида кўплар чайқовчи,
Алданган зот борки, бўлади гувоҳ.
Топилмай қолганда кўнгил овловчи,
Сен борсан қалбимда Оллоҳим-Оллоҳ!

Ҳаёт бозорида кезиб саргардон,
Бошим тош деворга урилган бир чоғ.
Кўзимга қоронғу кўрингач замон,
Сенга ёлбораман ишончим, Оллоҳ!

Ҳамма бир-бирини турткилаган дам,
Омонат бўлганда бу улкан даргоҳ,
Елкамни эзганда забардаст қадам,
Сенга суянаман суянчим, Оллоҳ!

Кимдир виждонини сотиб қувонса,
Кимдир ўз дўстига қазиганда чоҳ,
Бу ҳолга чидолмай чўнг олам ёнса,
Сенга интиламан паноҳим Оллоҳ!

Ўзин ўтга урса ношукур банда,
Инсоф йўқолганда одамда гоҳ-гоҳ,
Кимдир яланг бошда ёнғоқ чаққанда,
Сени излаб қолгум танҳойим, Оллоҳ!

Ота-онам эди бошда соябон,
Ёр-дўст ҳам ҳолимдан эдилар оғоҳ.
Уларни йўқотиб қўйганим бир он,
Сени топиб олгум яғонам Оллоҳ!

Умр гирдобида бош ушлаб бир бор,
Қалбимни чангаллаб қолдим мен деб: «оҳ».
Умид-ишончимнинг қопи келгач тор,
Ҳайқургум:— Ишончим, умидим Оллоҳ!

Ҳали мен ҳаётга тўйганимча йўқ,
Борар манзилим ҳам ҳали кўп йироқ.
Ҳар куним айтилган чала бир қўшиқ,
Қўшиғим тугатай, мадад бер, Оллоҳ!

Яшадим дўстга зор, душманамга хор,
Ўзимни камситиб қўймадим бироқ.
Дилимда, тилимда айтганим такрор:
— Оллоҳим,
... Оллоҳим,
Оллоҳим-Оллоҳ!

ОМОНАТ

Чўнг оламда мангу нарса йўқ,
ер омонат, макон омонат.
Кўкка устун бўлганмас ҳеч ким,
Ман-ман деган ҳар жон омонат.
Одам тирик одамлар билан,
Тутинг дўстлар қўлини доим,
Омонатдир бу ёруғ дунё,
Умидли ҳар инсон омонат.
Яшаш гўё туш кўрмоқ асли,
Сўнг уйғониб кетмоқ ҳам бордир.
Кўзингни оч, эй, азиз одам,
Ҳар дақиқа, ҳар он омонат.
Ким бўлмагин биркам дунёда,
Ҳалол бўлсин чайнаган луқманг,
Қолиб кетар ҳамма-ҳаммаси,
Чин омонат, ёлғон омонат.
Хом сут эмган бандалардирмиз,
Ҳеч нарсани билмай яшадик.
Барчасидан огоҳдир Оллоҳ:
Қалқиб турган замон омонат.
Ҳар бош узра сонсиз юлдузлар
Қолаверар ўша-ўшандай,
Лек омонат кўзингдаги нур,

Бошингдаги осмон омонат.
Яна бир гап: севги мангу деб
Жар солганлар янглишарлар кўп:
Ўткинчидир барча-барчаси,
Ёр омонат, жонон омонат.
Жаннатмакон қуёш юртининг
Жимжилогдек шоири айтар
Ўзбекистон яшаб қолару
Топилган шон ва нон омонат!

ҲИЗР ЙЎЛИҚАНДА

Агар йўлларимда Ҳизр йўлиқиб:
— Тила тилагингни?!— деб сўраб қолса.
Асло иккиланмай, энг аввал ундан
Сўрардим: дунёда ташвиш йўқолса!

Аслида ташвишсиз ҳаёт бўлмагай,
Оламини ларзага солади дардим.
Ҳизрнинг қўлини қўйиб юбормай,
Беш қўлни баробар қилиб қўй, дердим.

Ва яна Ҳизрдан сўрардим яккаш:
Ҳаммага толе тенг қилиб тортилсин.
Мағрур елкаларга хоҳ эрта — хоҳ кеч,
Оқибат, садоқат, меҳр ортилсин!

Ҳамма бир-бирига тирговуч бўлиб,
Ҳар дилни тарк этсин зулумат-зулм
Яна бир сўровим:— Ҳечким бошига
Тушмасин беҳуда ва бевақт ўлим!

Баъзилар камситса ҳамки розиман,
Мевали дарахтга отадилар тош.
Ва лекин ҳечқачон чидолмам, Ҳизр,
Қизимнинг кўзида кўриб қолсам ёш.

Топталган кўксимга маломат тоғи
Қуласа розиман ва лекин ҳеч вақт —
Суюк фарзандларим, азиз дўстларим
Қалбини бир умр тарк этмасин бахт!

Кўзи кўр зотларнинг кўзини очиб,
Эгилган кимсанинг қўлларидан тут.
Умид билан яшар экан одамзод,
Бўлсин ҳар бирининг насибаси бут.

Ҳизирим, қўлингни тутиб дегайман:
— Қийнама одамнинг азиз жонини.
Бурни қонамасин ҳар зотнинг бевақт,
Яримта қилмагин бутун нонини.

Ожиз бандалар ўз бахтига ўзи
бўлиб қоляптилар ўзлари зомин.
Ҳаммага инсоф бер, виждон бер, Ҳизр,
Ҳеч ким адашмасин ҳаётда, омин!

Баърингдан тутганча, қўйиб юбормам,
Токим сен бут сақла ҳар ўзбек томин.
Ҳар уйда шодлигу барака бўлиб,
Ҳаммани қўлласин Оллоҳим, Омин!
Омин!..

ЯХШИЛИК БОЙЛИК

Яхшилик қил, яхшилик қил, болажон,
Яхшиликдан чиқмасин ҳеч бу бошинг.
Яхшиликка доим муҳтож чўнг жаҳон,
Яхшиликка бардам бўлсин бардошинг.

Боболар дер: «Қайтар дунё — бу дунё»,
Арпа эккан буғдой кутмас ҳаётда,
Нур сочилур, гар улашсанг сен зиё,
Ҳеч бир нарса изсиз кетмас албатта.

Ёмонликнинг умри қисқа, унутма,
Яхшиларга яхшиликлар қайтсин, эй!
Лек ёмондан яхшиликни ҳеч кутма,
Яхшиликни яхши инсон айтсин, ҳей!

Ҳаёт шайни бузилади гоҳида:
Яхшиликка гоҳ ёмонлик қайтади.
Дил эзилар қаро кучлар оҳида,
Оқибатин ҳаёт ўзи айтади.

Унитилиб кетар барча ёмонлик,
Аммо ёдда қолар зарра яхшилик.
Ҳаммага тенг тиларканман омонлик,
Бу ҳаётда бўлсин марра яхшилик.

Биродарим, нурга тўла дилингдан
Яхшиликка ўрин бергил ҳар қачон.
Яхшилик қил, агар келса қўлингдан,
Шуни талаб қилар сендан ҳар инсон.

Бир яхшилик қилиб қолгин, бўлмай кеч,
Яхшиликни тишда тишлаб кетавер.
Қовоқ уюб, сен кулгуни кутма ҳеч,
Мушт ўқталсанг, битта муштни кутавер.

Минг йиллардан буён ерда одамзод
Яхшиларга яхши кунни тилайди.
Яхшиликдан туғилгандир бу ҳаёт,
Эзгуликка эзгуликни улайди.

Бу умримдан бир кун қолса ҳамки гар,
Ҳаммангиздан бир яхшилик кутаман.
Яхшиликни тўплаб-тўплаб, одамлар,
Қайтариб мен ўзингизга тутаман.

Одамзоднинг яхшиликдан бўлак ҳеч
Бойлиги ҳам, бисоти ҳам бўлмайди.
Мен ҳаммага улашмасам гар севинч,
Бу дунёда асло кўнглим тўлмайди.

ОДАМГАРЧИЛИК

Бу дунёда дўст дўстига суяниб яшар,
Бир-бирига таянади катта-ю кичик.
Қўлдан келса, яхшилик қил, у нурга ўхшар,
Нурли қалбда намоёнدير одамгарчилик.

Кўнгил сўраш боболардан қолган бир мерос,
Кимнинг боши ташвиш билан эгилган дамда —
Юпатай деб мадад қўлин чўзиш мардга хос,
Мардлик асли фазилатдир ҳар бир одамда.

Кимларнидир сочларига оқ тушса бевақт,
Заҳа қалбин кўтаришга ярай ол, юрак.
Йўқ одамнинг бошин сила, тилай олгин бахт,
Йиқилганни турғизишга шошилиш керак.

Қуёш бошда бирдек кулиб боқавермайди,
Гоҳда эзиб юборади тутаган пилик.
Орзу номли дарё тўлиб оқавермайди,
Шунда яна зарур бўлур одамгарчилик.

Ташналарга сув тута бил, сўқирга кўз бўл,
Саҳий ҳамда софдил одам қилмас ҳиёнат.
Элни десаинг, ёлғондан кеч, дўстим чин сўз бўл,
Шунда сени қийнамайди виждон, диёнат.

Бир-бирига жуда керак одамзод насли,
Одам билан бу дунёда одамзод тирик.
Шундай экан ҳар қадамда зарурдир асли —
Одамларнинг орасида одамгарчилик.

Сал нарсага кўнгил синар, салга қувонар,
Шундай экан бу ҳаётда яшасин бирлик,
Яхшилик ҳам, ёмонлик ҳам қайтар экан гар,
Қайта-қайта қайтаверар одамгарчилик...

БУ ДУНЁ

Жиддий ўйлаб қарасам, кирланиб кетган дунё,
Бегуноҳ бандаларни излаб топиш қийиндир.
Бошимни қоплаганда ишончсиз қора рўё,
Севаман деганларинг аслида бир тийиндир.

Ҳаётда ютишинг бор, кўзларинг гар лўқ бўлсанг,
Олам ғам тўрвасини ўнг елкангга ортади.
Бор бўлсанг-кўролмайди, беролмайди йўқ бўлсанг,
Сал баланд кўтарилсанг, оёғингдан тортади.

Шундай иллат билан биз яшаб келдик аслида,
Яхши-ёмон фарқига бормай қолган одамлар.
Кураш деган бир нақл инсоният наслида,
Қўлига кеча-кундуз қурол олган одамлар.

Кўнгил таскин топади бир-бирин алдаш билан,
Одат бу бир-бирининг кўзига солмоқлик чўп.
Кимдир қўлда гул тутса, кимдир ўтар тош билан,
Яхшилар қаторида ҳаётда ёмон ҳам кўп.

Туртиб камситиб яшаш кирган одат тусига,
Тескарига оқмоқда биз чўмилган пок дарё,
Камроқ кўрдим дунёда қайишганни дўстига,
Утиб кетган ҳар куним тушимга ўхшар гўё.

Беш кунлик бу дунёни бой бериб қўйдим чоғи,
Кўплар бир-бири пайин қирқиш билан овора.
Мендан, сендан ва ундан қолади ҳаёт боғи,
Фақат виждон уйғониб, инсоф тикланса зора.

Бир оғиз ширин сўзга муштоқман, севинаман,
Ғам-севинч юкин ютиб портлайди бир кун бу дил.
Ягона Оллоҳга мен ёлбориб, суянаман:
— Биз ожиз бандаларнинг гуноҳини кечиргил!

АЁЛЛАРГА ТОПШИРИНГ.

Бугун ўзгача файзу чирой билан тонг отди,
Бир қучоқ илиқликни ташлаб кетиб дилимга.
Ухлаб ётган қалбларни ел шивирлаб уйғотди,
Наврўз ташриф буюрди Ўзбекистон элимга.

Эркакларнинг қалбига солиб қўйди бир ғовға,
Булултар чокин сўккан баҳор бугун — март бугун.
Қўча-куйда ҳар кимнинг қўлида бирор совға,
Уйига ошиқади, шошилиши шарт бугун!

Йигит она бошига оқ рўмол ташлаб, сўнгра —
Бир кийим атлас қўяр хотинин елкасига.
Қизалоқ қулоғига тақадн олтин сирға,
Хуш кел баҳор ўзбекнинг уйига, ўлкасига!

Бувисини ҳам асло унутиб қўйгани йўқ,
Топгану-тутганини одатий қилар тортиқ.
Аммаю-ҳолага ҳам бориб бўлмайди қуруқ,
Қўшни қизга гул тутар, нима бэр гулдан ортиқ.

Боғдан саралаб терди гуллардан қучоқ-қучоқ,
Сўнг тўрвага солганча топган-тутган совғани,
Қадимий урф-одати — эрта тонгда турибоқ
Қутлагани шошилур она, ука, оғани.

Майсаларга бурканиб қир — адир кулиб боқур,
Баҳорнинг бор чиройи она юртга бахшида.
Қуёш ҳам тек туrolмай далада гулхан ёқур,
Наврўз кунн бир-бирин йўқлаб қўйиш яхши-да!

Баҳор асли гўзал қиз, ҳар газал қиз — бир баҳор,
Икковини табиат нурга қориб яратган.
Онадир ё опадир, сингил ёки суюк ёр,
Мўътабар деб оламга доврўғини таратган.

Баҳор эса ўткинчи, турли-туман гулларни
Гулюз аёл-қизларга совға қилиб шоширинг.
Бутунича баҳорни — ойдин тун, нур кунларни
Аёлларга ишониб, аёлларга топширинг!

КЕЛАЖАКНИ КУТИШ

Бу ҳаётга кимлар келиб, кимлар кетмади,
Кўҳна тарих варағини титавераман.
Бобом-момом каби мен ҳам эрта кунимни
Интиқ кутдим ва кутаман, кутавераман.

Дунё иши битганмас ҳеч, битмас кейин ҳам,
Интилсам гар ниятимга етавераман.
Кўзимда ёш, аммо эртам кулиб боқар деб,
Интиқ кутдим ва кутаман, кутавераман.

Йўл юрганда товонимга ботди тиконлар,
Зада қилган қил кўприкдан ўтавераман.
Бугунимга шукр дея, эрта кунимни
Интиқ кутдим ва кутаман, кутавераман.

Гар ҳаётни қонлаб олса ҳамки номардлик,
Ишонч ҳақда дил сатримни битавераман.
Бир ёқадан бош чиқариб қолар халқим деб,
Интиқ кутдим ва кутаман, кутавераман.

Қовжираб лаб, томчи сувга муҳтож бўлган дам
Бўш косани лабларимга тутавераман.
Ёмон кунлар ўтиб кетиб, яхши кунларни
Роса кутдим ва кутаман, кутавераман.

Бир-бирига бу дунёда ғанимат одам,
Қадрига гоҳ етиб-етмай кетавераман.
Яхши кунлар, оппоқ тонглар — келажакни мен
Интиқ кутдим ва кутаман, кутавераман!

ЎЗИМ БИЛАН СУҲБАТ

Чин ҳамроҳ тополмай қолганда гоҳо,
Ўзим билан ўзим суҳбат қураман.
Майли гоҳ гадомен, гоҳ эса даҳо,
Ҳаётга керакман, сафда юраман.

Ўзимга ўзим дер:— Кунларингни сен —
Беҳуда ўтказиб юбордим дема,
Кенг бўлиб яшагил, дунё кенгга кенг,
Ҳеч қачон тиз чўкиб, бошингни эгма!

· Узимга ёлбориб қўяман гоҳи,
Гоҳ йўқдан ўзимни пайдо қиламан.
Гоҳида оламни тутса дил оҳи,
· Гоҳида ўзимдан ўзим қуламан!

Биламан, ўзимни бор қилару ва
Йўқ қилиб ташловчи ҳам танҳо ўзим.
Ҳаёт қилавермас доимо жилва,
Ушанда ўзимга тилайман тўзим!

Йўқотиб қўяман гоҳда ўзимни,
Узимни излайман дўстлар сафидан.
Излаб қоламан гоҳ айтар сўзимни
Ширин суҳбатлардан, элнинг гапидан.

Яшадим гоҳ мағлуб, гоҳида ғолиб,
Гоҳ бошдан ёққанда рутубат, туман,
Узимдан ўзим ҳам енгилиб қолиб,
Узимни йиқитдим гоҳи минг тубан.

Заррадай ҳаётим иппини ўзим
Авлод-аждодимга бориб улайман.
Очиқ кетмасин деб оламдан кўзим,
Узимга имону омад тилайман!

Чархпалак айланар тинмай бирдайн,
Қимларни кўрмади бу улкан олам,
Узимни мен ўзим таниган сайин,
Таниб боргандайман ўзлгимни ҳам.

Ва лекин ўзимни кўрдим кўп ёмон,
Оғзимдан ошимни олдирган чоғлар.
Ҳар бир дақиқада синайди замон,
Қозонда қовуриб, офтобда доғлар...

Дилимни ёзгандай бўлолдим бир қур,
Узим билан суҳбат қуролган бу дам.
Сен ҳам ўзинг билан суҳбатлашиб кўр,
Менинг суянчиғим ҳазратим Одам!

БЕДАНА :

Беданага ачинаман жуда ҳам,
Кимгадир у эрмак бўлмас чоғи йўқ.
Тузоқ қўйиб тутиб олар ҳар одам,
Яйраб-яйраб сайрай деса боғи йўқ.

Билгани бир «питпилдиқ»дир эрта-кеч,
Урдак каби сузай деса кўли йўқ.
Дарахтларга яйраб қўна олмас ҳеч,
Булбул каби куйлай деса, тили йўқ.

Қарчиғайдай тик парвозга йўқ ҳуши,
Бургут қўнар қояси йўқ, тоғи йўқ.
Эгасининг эркалаган бир қуши,
Қўлдан тушиб ўзи яйрар чоғи йўқ.

Бўз тўрғайдай учай деса осмонда,
Қанотлари чандир боғлаб ташланган.
Қафас ичра яшар экан армонда,
Мунчоқ кўзи алам билан ёшланган.

Тўрқовоқни ташлаб қочай деса у,
Ип занжирни узмоқ учун қўли йўқ.
Бедазорни қилса ҳамки кўп орзу,
Унга олиб борадиган йўли йўқ.

Ҳар бир қушнинг борадиган жойи бор,
Қалдирғочлар уясидан кўнгли тўқ.
Ҳар бирининг қўнар қирғоқ, сойи бор,
Бедананинг эли ҳам йўқ, уйи йўқ.

Қафтларида тутиб овчи кишилар,
Уйин қилиб ўйнашади у билан,
У ғоз турса, юраклари эшилар,
Бутун ҳаёт тугаб борар шу билан.

«Пилпилдиқ»ни такрорлайди у бирдай,
Ундан бўлак қўшини йўқ, сўзи йўқ.
Бир мақсадни кўзлай деса бургутдай,
Юксакларни мўлжаллаган кўзи йўқ.

Тўрқовоқни оламим дер бедана,
Йўқ тўсиқни тепадиган оёғи.
Унинг учун қайғурганда бегона,
Керак эмас ўз жуфти ҳам ўртоғи.

Ҳаёт эса донм бирдай одимлар,
Бир «питпилдиқ» бедананинг билгани.
Булар қушга бўлаверар, одамлар —
Беданага ўхшамаса бўлгани.

УЗБЕКУ-ТОЖИК БУ !

Биз ака-укамиз, биз опа-сингил,
Қиз олиб қиз берган қудағай-қуда.
Донм бир-бирига интилар кўнгил,
Икки халқ бир-бирин севади жуда.

Орзуси, умиди, ўйлари уйқаш,
Садоқат, муҳаббат — ҳар дил садоси.
Ҳовлига ҳовлилар, боққа боғ туташ,
Биттадир ишончи, битта худоси!

Дунёнинг файзи бу — кўнгил сўралар,
Бир-бирин иззатлаб турадилар тик.
Меҳрибон ўртоқлар, жондош жўралар,
Ўзбеку-тожик бу, ўзбеку-тожик!

Ҳеч ким якка ўзи ташламас қадам,
Бугун тинч дўстликка аталган ҳар сўз.
Бир-бирин суяса бахтди ҳар одам,
Ўзбек узук бўлса, тожик унга кўз.

Улар бир дарёнинг икки қирғоғи,
Улар бир майизни бўлиб еган халқ.
Туташган даласи, қири, ўтлоғи,
Икки қўл кўксиди, борман деган халқ

Куйи ҳам ўхшашу, тўйи ҳам ўхшаш,
Ёзилган дастурхон, ўртада нон-туз.
Элим деб, юртим деб яшайди яккаш —
Ўзбек узук бўлса, тожик унга кўз.

Қўзланган чўққию марра ҳам битта,
Улар қўшчаноқдир, қўшалоқ жондир.
Бир-бирин суюди, севар ҳаётда —
Жондош Тожикистон — Ўзбекистондир.

* * *

Қанча одам бўлса, бор шунча дунё,
Бор шунча оламу, бор шунча севинч,
Ҳеч ким бир-бирига ўшамас асло,
Инсон бир-бирини такрорламас ҳеч.

Бир умр меҳрга одамзод зордир,
Бир-бирин турткилаб яшаркан ҳар кас.
Дунё кенг, лек одам жуда ҳам тордир,
Бор бўлсанг — кўролмас, йўқ бўлсанг — **бермас.**

Дунё гар бўлса-да омонат даргоҳ,
Ҳамма бир-биридан чўчиб туради.
Олтинчи бармоқлар ишга тушиб гоҳ,
Пайт пойлаб бошингга мушт туширадъ

Кимгадир жуда тор бу улкам жаҳон,
Бир умр забт этиш йўлида адо.
Билсам, у ўзига ўзи эрур хон,
Ўзига тиламчи, ўзига гадо.

Кўрмадим ўзгани ўйлаганни ҳеч,
«Ўзим бўлай!» дея яшар аксарни.
Тонглар отаверар, бўлаверар кеч,
Аслида ҳамма бу ҳаёт аскарни.

Оғзи йиртилгани қолади, кимдир
Беш қўлни оғзига тиқса ҳаётда.
Бир инсон мураккаб, бир инсон жўндир,
Бу ҳаёт жумбоғи эрур албатта.

Яшалган ҳар бир кун сирли ва тилсим,
Келасан-кетасан, шу мангу садо.
Ким доим қувади, тинмай қочар ким,
Қочган ҳам, қувган ҳам бирдай дер:
— Худо!

НОНИНГ БУТУН БЎЛСИН, ЎЗБЕГИМ

Йўқдан доим бор қилади, бўлдиради нон,
Ҳар бир уйнинг ғазнасини тўлдиради нон.
Ҳар бир одам кўзга суртиб эъозлар уни,
Сўйлатади, куйлатади, кулдиради нон.
Нон бор уйда барака бор, имону-қут бор,
Яшаш ширин эканлигин билдиради нон.
Она замин, мовий кўкка меҳр уйғотиб,
Ҳаёт номли аравани жилдиради нон.
Далаларда чўғ бошоқлар шовуллаган дам,
Ғала-ғовур, шовқинларни тиндиради нон.
Буюк халқим элу-юртга ошлар тортганда,
Тўқин-сочин дастурхонда синдиради нон.
Тўлқин дейди:
— Нонинг бутун бўлсин, ўзбегим,
Кимки уни ярим қилса, ўлдиради нон.
Йўқ нарсани бор қилади, бўлдиради нон...

АРИҚЛАР

Ариқларни лим тўлдириб оқиб ётар сув,
Хуш, ёқимли зарраларда шодликларим бор.
Томчи-томчи — бир илҳомчи, оромбахш, сулув,
Тик қирғоқлар тўлқинларга гоҳда бўлур тор.

Шўх болалар оқишоқлар оқизиб яйрар,
Мажнунтоллар сочларини ёйган сув узра.
Шовуллаган тик теракда бир саъва сайрар,
Сув бўйига келган одам кетолмас сира.

Томчилардан ўт-майсалар марварид таққан,
Юзларини нурга ювган олис борлиқлар.
Тиним билмай кеча-кундуз оққани-оққан,
Сени, мени қирғоғига чорлаб ариқлар.

Ариқларнинг бўйларига борайлик, ошна,
Ҳовуз-ҳовуч ичсанг агар, яйраб кетар дил.
Шу ариқдан меҳр қонар, қонади ташна,
Суви ширин Ўзбекистон аталган бу эл!

• ИШОНГИМ КЕЛУР \

Ажиб кунлар келди, ҳамма бир-бирин
Алдаб олдга ўтиш бўлди бир одат.
Ҳеч ким ечолмади ҳаётнинг сирин,
Билмади қаҳр не, недир саодат.

Қизиқ йиллар бўлди, кўнгил олганмас
Кўнгил оғритгани кўтардик бошга.
Итларга таланди умиду — ҳавас,
Ҳаёт бошқа экан, хаёл ҳам бошқа.

Қизиқ замон бўлди, шаллақини мард,
Камсуқум номард деб топталди роса.
Тоза қалб кўрмадим, ҳаммасида гард,
Ҳаёт саҳнасида ҳамма раққоса.

Қизиқ замон экан, нима ҳалолу
Нима ҳаром, асло қилмай қолдик фарқ.
Кўзгуга боқмайди ҳеч ким, синган у,
Тубсиз ифлос сувга тоза диллар фарқ.

Уч марта ўн тўққиз ёшда бўлсам ҳам,
Ҳаётни бошидан бошлагум келур.
Дунёга ҳечқачон тўйганмас одам,
Мен ҳам одамлардай яшагим келур.

Қанча тонглар отиб, кун ботди, аммо —
Ҳали олдиндадир мен кутган тонгим.
Уфқдаги милт этган бир чимдим зиё —
«Сеники, сеники!» — дер ожиз онгим.

Куйдирар қуёшга қаролмадим тик,
Ва лекин нурга мен бир қонгим келур.
Бугунги кунимга ишонмадим, лек —
Эртанги кунимга ишонгим келур.

Оллоҳим кечирсин, ҳар ожиз банда
Умидга суянсин! — шу менинг бонгим.
Кўп-кўп нарсаларга ишонмасам-да,
Инсофга, виждонга келур ишонгим!

ЎЗБЕК

Салом, менинг она халқим,
Дилкаш дил-баҳор ўзбек.
Заррангдирман, умрим бўйи
Ҳамроҳу-ҳамкор ўзбек.
Ҳар бир тўйда тўйбошисан,
азалда дил бўшатиб,
Бир-бирига меҳрибону
бир-бирига ёр ўзбек.
Бир-бирига суянганча,
Бир-бирига тирговуч,
Бир-бирини кутиб яшар,
бир-бирига зор ўзбек.
Оқибату садоқатни
елкасида кўтариб,
Ҳар дўст кўнглин олай дея
интилар такрор ўзбек.
Икки қўли кўксидадир,
Саҳий қалб, чин меҳрибон,
«Иўқман!» дея яшамоқдан
қилар доим ор ўзбек.
Ҳалол яшаб, роҳат кўриб,
яшамоқни ҳуш кўрар.
Меҳнат қилиб эъзозланган
Азиз, бахтиёр ўзбек.
Дил-дилидан кулгани чор
кулгуга тўлар дунё.
Шодлигига бу чўнг олам
келиб қолар тор ўзбек.
Виждони пок, имони бут,
Амир Темур даҳоси,
Яссавийси, Навоийси
ва Бобури бор ўзбек.
Шоир Тўлқин дейди дилдан:
Халқим — суянган тоғим,
Ўзлигимсан — ўзбегимсан,
Ўзлигимсан ҳар ўзбек.

АБАЙ ҰЛАНИ

Ұланчи қиз айтган ўлан қозоқ юртида
Шамолларнинг елкасида олис учдилар.
Абай сатри дилдан-дилга бир-бир ўтди-да,
Тинглай дея минг-минг юлдуз пастга тушдилар. †

Янграганда Абай шеъри — Абай ўлани,
Унда қозоқ даласининг кенглигин кўрдим.
Яссавию Навоийлар кетгач уланиб,
Қардош халқлар аҳиллигин, тенглигин кўрдим.

Шеър — ғазалда чин садоқат, меҳру-муҳаббат,
Қўш-қўш байтлар икки халқнинг дўстлик садоси.
Ўзбек-қозоқ, ўртададир толе, қувонч, бахт,
Ўзбек-қозоқ, икковининг битта Худоси!

Дўмбиранг чал, ўланингга ўлан қўшаман,
Қулоғингга айтадиган гапларим кўпдир,
Улан айтсанг, Амударё бўлиб жўшаман,
Улан айтиб ўтган умр шириндир, хўбдир.

Қўлингдаги дўмбиранинг наволарида
Чунг бугдойзор далаларнинг шовуллаши бор.
Тиниқ осмон, атир гуркар ҳаволарида
Ишқ қуёшин ёниб туриб ловуллаши бор.

Ғазал тинглаб, ўлан айтган, эй, ўланчи қиз,
Юрагингни ўланингга тўкиб, дил бўшат.
Қимиз тутдинг, қимиз ичдим, юзларим қирмиз,
Қимиз тутган қўлларингдан бир бора ушат!

Чигирткалар чириллаган сокин тун, яйлов,
Меҳмон бўлиб пастга тушмиш тўлин Ой, бай-бай.
Ўлан айтиб тортишамиз адирда икков,
Улан билан бирлаштирди бизларни Абай.

Майин-майин таралади бепоён қирга
Сену менга бирдай азиз Абай ўлани.
Она шаҳрим Тошкентимга кетайлик бирга,
Фақат менга ўлан айтиб турсанг бўлгани.

Адабий-бадиий нашр

НАЗМ ГУЛШАНИ

Тўлқин

СОЧИЛГАН СИРЛАР

(Шеърлар, қўшиқлар)

Муссабир: *Ю. Габзалилов.*

Муҳаррир *А. Қутбиддинов*

Расмлар муҳаррири *Ю. Габзалилов*

Техник муҳаррир *У. Қим.*

ИБ № 302

Босмахонага берилди 12.10.95. Босишга рухсат этилди 22.01.96.
Рўзнома қоғози. Бичими 84×108¹/₃₂. Шартли босма тобоғи 1,68.
Нашр тобоғи 1,35. Шартнома 69—95. 4494-рақамли буюртма. **Жами**
нусхаси 3000. Баҳоси шартнома асосида.

«Езувчи» нашриёти, 700129, Тошкент, Навоий кўчаси, 30.

Ўзбекистон Республикаси Давлат матбуот қўмитасининг 1-босма-
хонасида босилди. 700002, Тошкент, Сағбон кўчаси, 1-берк кўча,
2-уй.